

DE SCHAKING VAN KAPITEIN RUTHERFORD

NAAR HET ENGELSCH VAN ROSE CHAMPION DE CRESPIGNY.

Kapitein Jasper Rutherford slenterde de comedie uit en bleef staan bovenaan de trap die naar de straat voerde. Hij was een der laatsten die weggingen en terwijl hij langzaam een snuifje nam keek hij rond. Het uitzicht was niet aantrekkelijk.

Geen ster was zichtbaar, de hemel was bewolkt, de duisternis bijna ondoordringbaar. Kapitein Rutherford keek naar de lucht en toen naar de straat, hij dacht, dat er nog wel meer sneeuw zou vallen.

Er was nergens een spoor van een huurkoets te bekennen en hij keek besluiteloos naar zijn dunne schoenen met zilveren gespen en toen naar de sneeuw en den modder op straat. Hij besloot om te voet naar „de Cacao-boom”, het koffiehuis in St. James te gaan, toen hij aan het einde der straat den flauwen omtrek van een wachtende koets bemerkte. Hij ging de trap af en zocht zijn weg over de steenen, zorgvuldig de modderige goot vermijgend. Het was een nauwe, slecht onderhouden straat, slechts hier en daar hing een olielamp die een flauw licht verspreidde. Het was zóó donker dat toen hij vlak bij het rijtuig was dit een donkere vlek in den nevel scheen.

Maar tot zijn groote vreugde was het blijkbaar vrij, want na een korte aarzeling opende de koetsier uitnoodi-

Spiedig lieten zij de straten geheel achter zich en eerst toen zij op buitenwegen kwamen, waar de hoge kale boomen als spookachtige schildwachten aan beide kanten van den weg in de sneeuwige winterlucht stonden, hervatte de dame het gesprek. Zij zuchtte en wendde haar hoofd om.

„De teerling is geworpen! Het is nu te laat om terug te keeren; en dat alles voor jou!” zeide zij zachtjes.

Rutherford aarzelde. Daar hij zelfs het gezicht van de dame niet kon onderscheiden voelde hij dat hij in een moeilijke positie was.

„Ik heb geen spijt — niet in het minst. Zeg mij, liefste, dat jij ook geen berouw voelt.”

Zij hield op en ging rechtop in haar hoekje zitten.

„Waarom zeg je niets Edward?” vervolgde zij.

Rutherford aarzelde nog.

„Ik spreek niet, Mevrouw, om twee goede redenen,” zeide hij eindelijk. „Ten eerste omdat U mij beval te zwijgen en ten tweede omdat ik Edward niet ben.”

De dame gaf een lichte schreeuw en boog zich voorover om in het duister zijn gezicht te beschouwen.

„Groote Hemel!” mompelde zij terwijl zij in de kussens zonk „ik ben met den verkeerden man weggelopen!”

Een oogenblik was hij verstomd; het geval was zoo

„En mij alleen laten in dezen toestand! Alleen in de sneeuw en de duisternis, met een vreemde op den bok!”

„Zeker niet Mevrouw, indien U wenscht dat ik blijf” antwoordde hij. „Misschien kunt U mij vertellen waar wij heen gaan?”

„Ik heb er geen flauw idee van,” was het korte antwoord.

Dit was niet bemoedigend en hij verviel weer in stilzwijgen. De koets hobbelde nu door smalle buitenwegen waar de wielen krakend inzakten, terwijl de inzittenden van de eene zijde naar de andere geworpen werden.

Toen heropende de dame het gesprek op een vriendelijker toon, ofschoon haar wrok nog smeulde.

„Ik begrijp nog niet hoe de vergissing plaats had. De koetsier had order om aan het einde van de straat op iemand te wachten. Het was uw koets niet.

„Ik dacht dat het een huurkoets was, die daar wachtte,” antwoordde haar metgezel op verzoenenden toon. „Geloof mij, ik wilde niet onbescheiden zijn. Maar de nacht was donker en koud en ik was blij om beschut te zijn. Niemand kon verbaasder geweest zijn dan ik, toen ik merkte dat ik niet alleen was!”

„Het was een dwaze vergissing” herhaalde de dame bitter, en het is heel ongelukkig dat U hier is!”

H.M. DE KONINGIN TE MIDDELBURG.

gend het portier. De koetsier klom op den bok en de paarden trokken aan.

Rutherford stak zijn hoofd uit het raampje en riep den koetsier een adres toe waarvan deze geen notitie nam, en hij herhaalde zijn bevel met eenige ruwheid.

Daar de sneeuw dichterbegon te vallen en de wind scherp was trok hij zijn hoofd terug, verzekerd dat de man hem gehoord had.

Met eenige moeite haalde hij het raampje op, het zat vast in de sponning. Toen draaide hij zich om en zette zich gemakkelijk in de kussens, maar terwijl hij dit deed uitte hij een kreet van verbazing.

Hij was niet alleen.

Iemand zat in de koets bij hem en bij het licht van een lamp die zij voorbij reden, kon hij in den hoek die het verst van hem verwijderd was den omtrek van het hoofd eener vrouw onderscheiden.

Rutherford was van zijn stuk gebracht.

„Mevrouw...!” begon hij vol verbazing. Maar de dame viel hem in de rede.

„Spreek niet tegen mij!” zeide zij bevelend. „Geen woord! Geef mij tijd om tot mijzelf te komen; later is er tijd genoeg om te praten.”

Hij opende den mond om zijn verbazing uit te drukken maar bedacht zich en, gehoorzaamde aan het bevel.

De koets ratelde verder in de duisternis, het aantal straatlantaarns verminderde, ze stonden nu op groote afstanden van elkaar.

verbazingwekkend dat er bijna een minuut verliep voordat hij zijn gedachten verzameld had.

„U kunt er zeker van zijn, Mevrouw”... begon hij „Hoe durft U tegen mij te spreken, Mijnheer!” onderbrak hem de dame, met een stem vol verontwaardiging.

„Een oogenblik geleden beklagde U zich over mijn stilzwijgen,” zeide hij vriendelijk.

„Indien U dadelijk gesproken hadt, ware het betergeweest.”

„U zult U herinneren dat ik dit deed, maar dat U mij het zwijgen oplegde.” Hij sprak zoo vriendelijk mogelijk, maar de dame weigerde vrede te sluiten.

„’t Was pikdonker,” vervolgde zij, zich weer uit de kussens oprichtende en met haar voetstampend. „Te donker om iets te zien, en hoe kon ik weten dat U —

„Dat ik Edward niet was” zeide Rutherford zachtjes. Toen vervolgde hij, daar het gezicht van haar blijkbaar agitatie hem trof:

„De duisternis is ook mijn excuus en het zou werkelijk beter zijn om in plaats van te kibbelen den toestand onder de oogen te zien. Misschien wilt U dat ik den koetsier zeg terug te keeren?”

„Terug keeren!” riep zij uit, „hoe kan ik terug keeren? Er is geen terugweg voor mij!”

Rutherford was verlegen. Hij keek twijfelachtig naar de dame en toen naar buiten in den nacht.

„Dan zou het misschien beter zijn als ik U van mijn gezelschap bevrijdde?” zeide hij. „Als U het mij veroorlooft zal ik de koets laten stoppen en er uit gaan.”

En Edward buiten in de sneeuw, dacht Rutherford bij zich zelf met een lachje.

Maar het geval was te ernstig om er om te lachen, tenminste voor de dame, en hij dacht over een middel om uit de verwarring te raken.

„Indien U mij meer zoudt willen vertellen, kunnen wij misschien een plan maken,” zeide hij vriendelijk. „Ik verzeker U, dat ik Uw vertrouwen niet zal misbruiken. Weet U niet waar wij heen gaan?”

Zij aarzelde en zuchtte zenuwachtig. Haar metgezel kon haar aardig profiel flauwtjes onderscheiden op het tegenovergestelde raampje.

„Ik geloof dat wij naar een herberg gaan in de nabijheid van Richmond” zeide zij aarzelend, er bij voegend met een zekere beslistheid: „en nu wij zoo ver gekomen zijn, moeten wij verder gaan. Ik heb mijn besluit genomen.”

Rutherford vroeg haar niets, hij dacht dat zij wel mededeelzamer zou worden, als hij haar zijn vertrouwen niet opdrong en hierin had hij gelijk.

„Ik zal vannacht in de herberg blijven — en morgen naar huis gaan,” stamelde zij. „Ik zal zeggen dat ik vrienden heb bezocht.”

„Terug naar huis gaan, is zeker wel het beste wat U onder deze omstandigheden kunt doen, vind ik,” merkte Rutherford op, blij dat hij met haar van de zelfde opinie was.

„Daar weet U niets van!” bitste de dame zóó plotseling, dat hij stom was van verbazing.